

Cred că asta este cea mai aventuroasă plecare de care am avut parte până acum (lăsând deoparte expedițiile cu caracter alpin de acum mai bine de un deceniu); abia astăzi, duminică, 21 iulie 2024, am început să mă gândesc la un eventual traseu. Am tot amânat și încă voi mai amâna câteva zile bune momentul achiziționării biletului de plecare, dintr-o serie de motive absolut independente de voința mea – examenul de capacitate al fiicei mele, Simona; alegerea liceului, depunerea dosarului de înmatriculare etc.

Spre surprinderea mea, am nevoie de vize pe unde îmi propun eu să merg. Știam cred, dar nu știam că nu se pot obține *on arrival*... deci va trebui să găsesc soluții. Și cum soluțiile astea nu-s așa de multe cum probabil poate părea, am și depus documentele de viză online pentru Indonezia și ce mai e prin jur – cu mențiunea că interesele mele se duc până în Papua Noua Guinee și dincolo de ea, iar pentru asta va trebui să aștept momentul în care voi avea biletul de avion dus-întors (care, evident, încă nu există și nici nu va exista până spre jumătatea lunii august).

Mă așteaptă deci atât o aventură în sensul deja clasic, dar și o provocare administrativă – un puzzle pe care sper să-l rezolv în timp util. Pentru mine totuși este perfect în regulă dacă ceva nu este în regulă – așa mă simt oricum în nouăzeci la sută din timpul în care călătoresc.

**Prin urmare, bine ați (re)venit în lumea mea!
Sentimentul de confuzie (chiar de frustrare,
uneori) este parte esențială a călătorului din
mine.**

București, 21 iulie 2024, ora 16:38

Harta traseului parcurs de mine în jurul lumii

CĂLĂTORIA ÎN CIFRE

52.533
KILOMETRI

16
ZBORURI

52
ZILE

601.276 $\approx$ **426.000**
PAȘI METRI

12°C
TEMPERATURA MINIMĂ

38°C
TEMPERATURA MAXIMĂ

3.698
FOTOGRAFII

30'26''
VIDEO

15.239 KM

CEL MAI ÎNDEPĂRTAT
LOC DE CAȘĂ

BUCUREȘTI

SYDNEY

STEAGURI CULESE

 INDIA

 BRUNEI

 INDONESIA

 TIMOR LESTE

 AUSTRALIA

 STATELE UNITE

„Tu de unde mai vii?!“ – cred că se întreba personajul din imagine.

Încotro?!

Ziua 1
Joi, 25 iulie 2024

14:15

Și m-am pornit la drum; spre est, pentru a mă bucura de inerție. Imaginați-vă o minge mare și pe voi mici, mici de tot – cât o furnicuță, pe suprafața acesteia care se rotește spre est, așa cum o face planeta noastră. Dacă viteza ar crește suficient de mult, v-ați desprinde de minge urmând o direcție impusă de forța centrifugă. Odată desprinși de pe suprafața mingii, inerția ar fi cea care v-ar imprima viteza și, într-un oarecare mod, traiectoria... și nu decizia voastră. Ei bine, de asta sper eu să mă bucur vacanța în care tocmai m-am lansat: de necunoscut.

Am lăsat totul în urmă exact așa cum trebuia, cel mai important fiind dosarul de înmatriculare la liceu al Simonei. De acum, tot înainte spre minunățiile planetei noastre. Prima oprire, după Otopeni, evident, va fi *Istanbul*, de unde voi lua un alt avion spre *Abu Dhabi*, unde, conform planului de zbor, trebuie să ies și să reintru pentru a putea zbura spre *Mumbai*, în India, iar mai apoi, mai departe, în *Kuala Lumpur*. Destinația mea finală este Brunei, dar acum nu știu decât teoretic cum ajung

acolo... ar trebui să-mi achiziționez bilet din *Kuala Lumpur*... dar să o luăm încet!

Folosesc pluralul din obișnuință; fetele, Simo și Mădă, au plecat în Spania încă de ieri, la *Rubiks WCA European Championship* (Campionatul European de *Speed-Cubing*)¹, unde Simo s-a calificat la câteva probe... fiecare cu nebunia lui.

15:59

Check-in făcut. Deja simt plecarea... trăiesc emoția pașilor pe care urmează să-i fac. Am mai vizitat capitala Malaysiei de două ori în trecut; acum aș vrea să o folosesc doar ca hub intermediar pentru a ajunge în Brunei și apoi spre Indonezia... nu aș vrea să pierd timpul dormind nici măcar o noapte acolo, dar să vedem; socoteala de acasă nu se potrivește (întotdeauna) cu cea din târg.

Emoția însă de a mă lansa spre o lume nouă este, pentru mine, copleșitoare. Știu că nu am răbdare, aș vrea să zbor mai repede, să ajung mai repede, să pășesc sub cerul pe care imaginația mea îl vede acum ploios și să mă arunc în valurile ce scaldă țărmurile exotice ale Indoneziei. În primii ani după ce mi-am început cariera didactică la SNSPA, Ambasada Indoneziei era pe Bulevardul Lascăr Catargiu, în drumul meu de la stația de metrou Piața Victoriei spre Strada Povernei, pe partea stângă; o clădire frumoasă, albă, care mă inspira ori de câte ori treceam pe lângă ea – iar asta se întâmpla zilnic. Atunci, doar căutam să-mi imaginez ce aș putea descoperi. Au trecut anii și i-a venit rândul... în sfârșit!!

¹ Una dintre pasiunile Simonei, dobândită în timpul pandemiei, este rezolvarea cubului *Rubik*. Ca orice pasiune, a evoluat, iar astfel a ajuns să participe la competiții alături de alți pasionați pentru a vedea cine îl rezolvă mai repede. Lucrurile nu se opresc aici, nici vorbă, au apărut zeci de variații ale cubului *Rubik* clasic (3x3x3), ajungându-se astăzi la ceva extraordinar de complex și complicat – unele dintre probe fiind chiar în regim *blind-folded* (legat la ochi) cu cuburi 5x5x5... așa cum am zis, fiecare cu nebunia lui!!

18:55

Încep să se agite spiritele. La 19:15 urma să fie plecarea, dar se pare că există o oarecare întârziere... sper să-l prind pe următorul și apoi pe următorul și următorul. Așa e când cauți soluții de ultim moment pe segmente scurte.

19:21

- *A dat drumu’?* mă întreabă un turc într-o română cu accent, când a văzut că s-a deschis o poartă pe care a intrat o funcționară.
- *Nu știu*, răspund și eu contrariat.
- *Da’... e spre bine*, zice el, zâmbind.

Am început amândoi să râdem. Lui i s-a anulat un zbor spre *Atena* și compania l-a reîmbarcat spre *Istanbul*, iar de acolo spre *Atena*. Bâlci, dar... e ce e. Sper să fiu mai norocos.

19:34

Și, în sfârșit, pe locul meu de la geam. Zbor puțin, deci nu voi avea timp să adorm, dar tot îmi place să stau aici.

21:13

Pe deasupra câtorva cartiere ale Istanbulului se răsfiră fulgere rătăcite luminând norii ce le provoacă. Mă bucur de un spectacol la care nu speram. Luminile orașului și cele ale vapoarelor răzlețite parcă pe întinderea întunecată a mării, alături de „fisurile“ făcute de fulgere pe cer, sunt imagini care l-ar face invidios pe un fotograf.

Cartierul marelui oraș în care e amplasat aeroportul *Sabiha Gökçen* pare că doarme... luminile slabe ce se proiectează pe străzile pustii mă surprind. Sunt, într-adevăr, la peste cincizeci de kilometri de centrul cosmopolit al capitalei turce, dar chiar așa?!

21:49

Deja aștept îmbarcarea spre *Abu Dhabi*. Surprinzător, dar și zborul acesta are deja anunțată o întârziere de treizeci de minute la plecare. Sper să nu mă înghesuie timpul odată ajuns acolo, deși e mai puțin probabil, pentru că am transfer de aproape patru ore, nu sub două, ca aici. Pas cu pas ajung departe.

22:15

Acum aproximativ un deceniu, când tranzitam acest aeroport, internetul gratuit era limitat la jumătate de oră. După toți acești ani, când unele companii oferă net și în aeronave, în timpul zborului... aici, lucrurile au rămas neschimbate. E o moștenire grea, de secole – Imperiul Otoman a picat pentru că a interzis folosirea mașinilor de tipărit, considerând că numai elitele trebuie să aibă acces la cunoaștere, iar aceasta trebuie să vină doar din Coran. Restul lumii, bucurându-se de cartea tipărită, a investit în educație și, mai departe, în știință, ceea ce a dus la apariția altor și altor tehnologii. Imperiul Otoman a rămas în urmă și, într-un final, a sucombat. Evident, un istoric ar avea multe de adăugat, zicând, pe bună dreptate probabil, că simplific prea mult. Da, așa o fi, dar nu pot lăsa neobservate diferențele dintre aici și alte părți ale lumii pe unde m-am mai pierdut în tot acest timp.

22:49

M-am plâns degeaba, pentru că nu am avut așa mare nevoie de net – asta însă nu anulează veridicitatea celor spuse. Sunt deja îmbarcat comod pe locul meu spre mai departe. Acum poate reușesc să dorm puțin, am la dispoziție aproximativ patru ore și jumătate; măcar două dintre ele să dorm și tot e bine. Cât despre Wi-Fi, am mai fost chiar anul acesta, în februarie, în *Abu Dhabi* și acolo parcă era... văd eu!

*Just a city boy
Born and raised in South Detroit
He took the midnight train going anywhere¹*

Journey, Don't Stop Believin'

Ziua 2

Vineri, 26 iulie 2024

04:23 ora Emiratelor, ora României 02:23

Norocos. Am avut cele două scaune de lângă mine goale, astfel că m-am putut întinde și am adormit încă dinainte de decolare. Mă îngrijorează însă puținul timp rămas la dispoziție pentru tranzit, pentru că întârzierea de treizeci de minute anunțată inițial s-a transformat într-una de peste nouăzeci... ceea ce îmi lasă mie un spațiu de manevră foarte îngust.

05:19

După o alergare cum nu s-a mai văzut, am ajuns la *desk*-ul pentru *Air India*. Am recunoscut, în mare, zonele aeroportului, pentru că l-am mai tranzitat, așa cum am zis, în urmă cu câteva luni. În plus, m-am bucurat de ajutorul câtorva funcționari care m-au îndrumat și de bunăvoința altor câțiva călători care mi-au permis să sar rândul la *emigration* pentru a putea ieși și reîntra în Emirate, așa cum cere tipul de călătorie ales de mine pe ultima sută de metri.

Oricum, mă bucur că am reușit să ajung și am recoltat prima ștampilă pe noul pașaport: *UAE – United Arab Emirates*. *Funny* că, deși putea fi aplicată pe prima pagină, polițistul de frontieră a deschis pașaportul la pagina optsprezece și, fleoșc, o ștampilă în mijlocul acesteia... de-aia niciodată pașapoartele mele nu ajung la maturitate: mă lasă funcționarii fără pagini goale pentru aplicarea vizelor!

¹ Doar un băiat de oraș [de provincie] / Născut și crescut în *South Detroit* / A luat trenul de la miezul nopții spre oriunde.

06:09

B15, poarta spre *Mumbai*, la care tocmai am ajuns. De-acum, oricâtă întârziere aş avea pe acest segment, tot mă încadrez, pentru că în India am tranzit toată ziua – suficient cât să fac o vizită oraşului. Până atunci însă, îmi încarc telefonul şi aştept liniştit îmbarcarea... am şi internet la discreţie, aşa cum mă aşteptam, deci îmi pot face teme despre marea metropolă indiană.

07:08

Băiatul de la check-in mi-a dat locul 14C, pe care tocmai m-am aşezat – *emergency exit, cause you are tall*¹. Ba, în plus, mi-a zis că va vizita România peste două luni şi mi-a cerut numărul de WhatsApp. Frumoşi indienii, mereu mi s-au părut așa.

09:35 ora Indiei, ora Emiratelor 08:05

Şi am decolat. De-acum pot spune cu adevărat că mi-am început călătoria şi, odată cu asta, aventura din această vară. În urmă cu exact douăzeci de ani mă porneam spre Rusia cu intenţia de a ajunge pe cel mai înalt vârf din Europa, *Elbrus* – 6.542 m. De atunci, am tot atins vârfuri (şi la propriu, şi la figurat), care mai de care mai frumoase, interesante şi provocatoare. Deşi aceea nu a fost prima călătorie în străinătate, poate fi totuşi considerată prima aventură. De atunci, au urmat sute, unele documentate, altele nu².

12:27

– *Cabin crew, prepare to land*³, tocmai a spus căpitanul aeronavei.

¹ [la] ieşirea de urgenţă pentru că eşti înalt.

² În februarie anul acesta am fost o săptămână pe Insula Paştelui – deşi uşor de documentat o astfel de călătorie, dificil totuşi de pus în paginile unei cărţi, pentru că necesită timp şi, în plus, volumul acesteia nu ar fi suficient de mare pentru a prezenta interes cititorilor sau editorului (cred eu!). Anul trecut, tot în februarie (vacanţa intersemestrială), am vizitat Ţara de Foc din sudul Americii de Sud, tot o săptămână, aceeaşi problemă.

³ Mesaj adresat de pilotul aeronavei membrilor echipajului pentru a se pregăti de aterizare.